

nok, der kunde være noget at sige imod den, men det kan jo være, at den kan gives under en saadan Form, at man alligevel kan gaa ind paa den. Jeg synes, at naar en Mand bliver kasseret paa Sessionen, fordi han er belastet med Fejl, er det haardt nok, at han skal betale Skat ekstra af den Grund, men derimod er der en hel Mængde andre Mennesker, som trække Frinumbre — det er jo ikke saa faa i Henhold til den ny Hærløv — som saa udmærket godt kunne betale ret rigeligt af den Grund. Det som nærmest har givet mig Anledning til at tage Ordet, var nogle Udtalelser fra det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen). Det ærede Medlem udtalte, at der kunde ogsaa forbedres i andre Henseender ved Underofficerernes Stilling, ikke alene med Hensyn til deres Lønninger, men ved saadanne smaa Uniformsforandringer, saa de fik Snore paa Skuldrene ligesom Officererne, eller maaske var det Officererne, der skulde have Snore paa Ærmerne. Jeg forstod ikke rigtigt, hvordan det var. Da faldt det mig ind, at der vilde kunne foretages en væsentlig Forbedring af Forholdene baade for Underofficererne og de menige, en Forbedring, som jeg vil tillade mig at spørge, om den højtærede Krigsminister vil gaa med til, og det var at afskaffe den militære Hilsepligt. I de fleste andre Lande, i de store Militærstater har de næsten ganske afskaffet den, saa at man kun hilser paa de direkte foresatte, men ikke paa alle overordnede. Jeg tror, at den militære Hilsepligt henhjemme er drevet frem i en saadan Grad, at den er til Gene for alle Parter, baade Underofficerer og menige, saa hvis man vilde gaa dertil, at man kun hilste paa de direkte foresatte, tror jeg, at der vilde være naaet ret meget.

Krigsministeren (Schnack): Jeg skal i Anledning af det i Dag fremkomne gøre et Par Bemærkninger. Den sidste ærede Talers Bemærkninger om en Forandring i Hilsepligten tør jeg ikke paa staaende Fod udtale mig om. Personlig kan jeg i høj Grad sympatisere med ham i Retning af helt at afskaffe Hilsepligten, men jeg tror ikke, at det er gjort nogetsteds endnu, og man skal vel vogte sig for at gøre noget, hvis Følger man ikke kan overse. Med det samme skal jeg udtale mig om en anden Sag, der er fremdraget af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen), nemlig med Hensyn til Distinktionerne. Dette Spørgsmaal skal jeg gerne tage op, men det forekommer mig,

at i det Øjeblik, hvor vi tale om, at Underofficererne ere slet lønnede og trænge til Penge, er det meget uheldigt at ville ind paa Uniformsforandringer, som koste Penge. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (J. H. Jensen) spurgte mig, om jeg vilde forelægge et Lovforslag med Hensyn til de meniges Lønning. Det har jeg ganske vist ikke tænkt paa, men jeg har ment at forholde mig ganske paa samme Maade, som da der sidst skete en Forbedring i de meniges Lønning. Denne foregik nemlig paa Finansloven, og jeg har derfor tænkt paa at forhandle med Finansudvalget om den Sag. Jeg anfører dette, fordi jeg vilde sætte megen Pris paa — men det er maaske ikke saa let at gøre det — om dette Lovforslag kunde blive henvist til Finansudvalget, saa vil der komme en vis Forbindelse mellem disse to Ting, en Forbindelse, som jeg i øvrigt maa sige, at jeg ingenlunde finder, at der absolut er. Med Hensyn til Værneskatten, som blev berørt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) skal jeg udtale, at jeg har sat mig ind i, hvad der tidligere er sket i denne Sag, og det har jeg saa meget hellere gjort, som jeg rent teoretisk talt synes, at det er en ganske tiltalende Skat. Det har imidlertid vist sig, at Indførelsen af en saadan er forbunden med betydelige Vanskeligheder — den første naturligvis ved at sætte Skellet mellem dem, der skulle betale Skatten, og dem, der ikke skulle betale den, thi det er jo ikke nok, at vi hurtigt kunne blive enige om, at alle, der lide af saadanne Mangler, at deres Arbejdsevne er væsentlig formindsket, ikke bør betale en saadan Skat. Den næste Vanskelighed er at finde en Skala, hvorefter Skatten skulde paalægges, og at sætte Grænsen for, hvilken Minimumsindtægt, der i det hele taget skulde beskattes. Men ved Siden deraf kommer der desuden Vanskeligheden ved at indkræve denne Skat. Denne Vanskelighed vilde, som det ogsaa er fremhævet af det ærede Medlem for Møen (Bojsen) maaske

Rettelse:

Sp. 947, L. 15 f. n.—L. 12 f. n.: „Men at gaa saa vidt . . . enestaaende“, læs: „Man er ogsaa gaaet saa vidt at lade Ejeren betale Halvdelen af Taksationsomkostningerne, naar man tager hans Ejendom fra ham, hvilket vistnok turde være ret enestaaende“.